

Jenneke

Jenneke uit Lienden had al een paor jaor alleen gezeute. Heure miens was er mit een aander van deur gegaon. Verdriet had ze er nie veul van, ze vuulde zich meer beledigd. Want zij was aon de kaant gezet veur een kjal. Nou háze mit hulp van internet een aandere kjal opgeduikeld. Piet was een weduwman uit Maasbommel. 't Vlotte goed mit mekaore. De neije kjal zat goed bij kas. Het enige was, dá hij een aander geleuf há dan zij. Piet was een echte rot en hield er een mooi schip op nao. Veurige maand stelde hij veur um een lange boottocht te gaon make. Hij zou via Maos, Waol en Amsterdam-Rijnkanaol naor de Friese meren gaon. En ja heur, ze hadde een goeje vaort. 's Nachts sliepe ze same in een hutje. En daor begon de neije liefde veur Jenneke goed op te bloeje. Nao een paor dage, leeje ze aon in Sneek. Toen ze de nacht daorop dicht bij mekaore leuge, leek 't iniens of er een zwaore sturm losbrook. Heur vrind begon mar zo hard te bleire en te roepe van: 'Er uit, er uit, mak gaauw dadde wegkom!' 'Is de boot lek', vroeg een bang kijkende Jenneke. 'Neeje, neeje, ik vuul me schuldig, want mijn vrouw lek alles gezien te hemme wá wij gedaon hemme'. Toen begon Piet te schrouwe. Hij zeej nog: 'Mak dadde wegkom en gaauw'. En daor stond Jenneke in de merregestont op de kaon van 't haventje. Mit de erste trein gong ze 's merregens vroeg op Kesteren aon. Daor viet ze een taxie naor Liende. Ze was een ervaring rijker, mar een illusie erremer geworre. 'En dan zegge die kjals welles wá van vrouwe', zuchtte Jenneke...

Hannes